

YALANCILAN KAHVESİ

ÖNEMLİ NOTUM: 6 yıl önce rahmetli babamın vefatı dolayısıyla “ **Yalancılar Kahvesi**” adlı bir kitap yazmışım. Amatör bir yazar olarak kitabımı da bir yayınevine kendi param ile bastırılmışım. Ancak Yayınevi anlaşmamızı ve iyi niyetimi suistimal ederek bilgim dışında çok miktarda bastığı “ **Yalancılar Kahvesi ile Eğitim Öğretim Dedikleri**” kitaplarım bazı büyük yayınevlerinde internetten satışı devam etmektedir. Kitaplarım ilgi duyan okurlarım kitaplarımı **LÜTFEN İNTERNETTEN SATIN ALMAYIN**. Emek hırsız bu yayınevi ile mücadelemi yasal yünden takip ediyorum. Arzu eden okurlarım kitaplarımı internetten değil, kadirkeskin45@hotmail.com dan talep edebilirler.

Başlığı okuyup da avcıların, yaptıkları avları ve abartılı bir şekilde anlattıkları avcılar kahvesi aklınıza gelmesin. Bu başka bir yalancılar kahvesi... Hepimiz, eninde sonunda bu kahvenin tabii müşterisiyiz. Ama bugün, ama yarın... Babam bu kahvenin müşterisi oldu. Yalancılar kahvesi yine muğlâk kaldı. Bir şey anlamadınız ama hepimizin bildiği ve hepimizin yine çok iyi bileceği “**Yalancılar Kahvesini**” bir anekdotla size tanıtmaya çalışayım.

Anadolu'nun ünlü manevi şahsiyetleri olan Mevlânâ ile Şems'i çok iyi tanıyorsunuz. Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî , Şems ile tanışmazdan önce medrese hocasıdır. Bugünkü deyimiyle üniversite hocasıdır. Ancak , ünlü Sofî Şems ile tanıştıktan sonra tasavvufa meyleder. Hocalığı ve Konya'daki özel dostlarını ihmal eder. Gece gündüz Şems ile derinlikli tasavvufi sohbetlere zamanını ayırır. Mevlânâ'nın , Şems ile olan bu dostluğu ve Şems'e bu kadar zaman ayırıp mühimsemesi Konya'da dostları arasında kıskançlığa sebep olur ve Şems'e karşı bir hasımlık peyda olur. Herhalde , başlarına gelecekleri tahmin ettiler ki sohbetleri esnasında, Mevlânâ : “Biz birbirimizi kaybedersek nerede bulacağız ?” diye sorması üzerine , Şems: “**Beni kaybedersen Tebriz'de çok meşhur bir Yalancılar Kahvesi vardır. Beni ararsan orada bulursun .**” der.

Gel zaman git zaman Konya'da, Şems'e karşı büyük bir muhalefet oluşur. Şems ise Konya'da kalıp Mevlânâ'ya bir zarar gelmesine gönlü razı olmadığından bir gece aniden Konya'yı terk eder. Mevlânâ, canciğer dostunu kaybetmenin üzüntüsü içinde günlerce onun hasretini çeker. Nihayet ayrılığın hasretine dayanamaz. Sonunda bir gün, o da Konya'yı terk ederek Tebriz'e, yakın dostunu aramaya gider. Tebriz'e vardığında karşılaştığı herkese meşhur yalancılar kahvesini sorar ama sorduğu her Tebrizli bıyık altından güler .“ Burada böyle bir kahve yok.” diye. Lakin, Mevlânâ dostuna güvenmektedir. O yalan söylemiş olamaz... Mevlânâ, Tebriz'de günlerce yalancılar kahvesini arar ama bir türlü bulamaz. Sonunda dostuna olan güveninin sarsılmışlığı içinde Tebriz'den dönerken yol üzerinde, ecdadının medfun olduğu topraklardaki mezarlığa uğrayıp bir Fatiha okumayı düşünür. Fatiha okumak için mezarlığa girdiğinde bir de ne görsün, Şems mezarlıkta...

İki dost gözyaşları içinde kucaklaşır. Neden sonra Mevlânâ : “Sizi günlerce Tebriz'de yalancılar kahvesinde aradım da kime sorduysam bana güldüler. Burada öyle bir kahve yok .” dediler. Şems ise dostunu dinledikten sonra :“**Var ,dostum, var. En büyük yalancılar kahvesi burası... Eninde sonunda buraya gelince onlar da öğrenecekler. Görüyor musun? Burada yatanların hepsi yalancı... Dünyada iken**

bunların bir kısmı ‘malım var’ diye, bir kısmı ise ‘makamım, rütbem, sarayım, tahtım, tacım, şanı, şöhretim’ var diye birbirlerine çalım atıyorlardı. Ama görüyorsun işte !.. Bunların hiçbir şeyi yokmuş. Fakiri de zengini de buraya aynı elbise ile geldiler.’” diye, cevap verir.

Evet, dostlarım, bundan 6 yıl önce gecenin geç bir saatinde babamı hastanenin aciline götürdüm. Doktorlar ilk müdahaleyi yaptıktan sonra acilen yoğun bakıma aldılar. Ben her zamanki gibi biraz oksijen aldıktan sonra (Nefes darlığı şikâyetinden) tekrar eve götürmeyi beklerken saat 08.30’da , eski öğrencim Doktor Bekir Kaynar “Başınız sağ olsun... Hocam , babanızı kaybettik.” deyince, inanamadım. Sanki, doktor - öğrencim-benimle şaka yapıyordu. Evet, şaka değildi. Dünyanın tek gerçeğiyle yüz yüzeydim. Evet, babamı kaybetmişim. Morga beraber indik. Işıl ışıl gözleri yerindeydi ama benim göz yaşlarımı görmüyordu. Kulakları yerindeydi ama kız kardeşlerimin feryat figanını duymuyordu.

Rahmetli babamı, Hoca Efendi ile beraber yıkadık. Ben suyunu döktüm. Hoca Efendi yıkadı. Yıkandıkça beyazlaştı. Sonra, cepsiz dört beş metre kefene bedeni sığdı. Sonrası kabir... Biricik babamı, kabire kendi ellerimle yerleştirirken bir taraftan da empati kuruyordum. Ölüm denen hakikat , eşe dosta, konu komşuya gelecek de aileme gelmeyecek gibi geliyordu bana . İşte babama geldi. Er ya da geç, bana da gelecek aynı koşuşturma, aynı feryat figan benim için de... Çocuklarım, torunlarım ve aziz dostlarım sizler hepimiz ve herkes için (Allah gecinden versin, iman selameti ile bu şerbeti tatmayı hepimize nasip etsin) cereyan edecekti.

O anda, yamyamların aile sevgileri aklıma geldi. Yamyamlar, bize anlatıldığı gibi her insanın etini yemezlermiş. Sadece anne babalarının etlerini yerlermiş.“Bizi doğuran annemizi, bizi yedirip büyüten anne- babamızı nasıl kara toprağa veririz...”diyerek “ Onları yersek kendi vücudumuzda yaşatırız ve onlarla beraber yaşarız.” İnanıcıyla anne - babalarının etlerini yerlermiş.

Acaba, dedim! Ben yamyamlar kadar da mı babamı sevmiyorum? diye bir soru geldi aklıma. Evet, seviyordum... Fakat ben onu yüce dosta emanet ettim. Kabire yerleştirdikten sonra göz açıp kapayıncaya kadar topraklarla naaşı kapatıldı. Sonrası dinî merasim ...

Bu arada mahallemizin Erzurumlu Ersin Hoca ’nın duası beni çok etkiledi. **“Dünyada yollar çoktur ama iki yol vardır ki biri feryat ile figanla kabre gider, diğeriye Hak’ka gider. Biz birinci etabı merhum ile tamamladık. Rabbim , şu andan itibaren mevtayı sana yolladık. Ne olur , onu , hata ve kusurlarıyla huzuruna kabul eyle. Rahman ve Rahim sıfatıyla ona merhamet eyle, Gafûr sıfatıyla günahlarını affeyle.”** diye duasını noktaladı.

Babamın büyük evladı olarak evrak işleriyle ilgilenmek bana kaldı. Huzur bulduğu yuvasını, ardında bir başına bırakıp yalnız ve dilsizleşen eşyalarıyla, ölümü ve dirimliği için biriktirdiği üç beş kuruşu geride kaldı. Hiçbirini götürmedi çünkü elbisesinin cebi yoktu ki nereye koyayım.? Arkama baka, baka kabirden ayrılırken şunu anladım: **“ Ölümünden başka her şey yalanmış”**

Kadirkeskin45@hotmail.com

